

Sygn. akt I CSK 691/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. Ś.

przeciwko A. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie o uwzględnienie różnych roszczeń związanych z zawartą między stronami umową zamiany nieruchomości, po rozpoznaniu apelacji powoda A. Ś. i pozwanego A. W., wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 marca 2012 r. w ten sposób, że zasądzoną kwotę obniżył z 21.099,96 złotych do kwoty 2.096,47 złotych, oddalając apelację w pozostałej części i rozstrzygając o kosztach postępowania. Sąd drugiej instancji przychylił się do zarzutów obu apelacji w części dotyczącej przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, odnośnie do dowiedzenia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem pozwanego a szkodą i w zakresie wysokości tej szkody.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 361 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 471 k.c. wskutek braku adekwatnego związku przyczynowego i wadliwego stwierdzenia szkody oraz przez niezastosowanie art. 390 § 1 k.c. Ponadto zarzucone zostało naruszenie art. 6 k.c. w zakresie twierdzenia o nieprzedstawieniu dowodów w sprawie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 228 § 1 i art. 232 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie powództwa, z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi powód powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze odnosi się do „możliwości przedstawienia dowodów na okoliczność wysokości żądanego przez powoda roszczenia, a tym samym ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) w sytuacji dochodzenia odszkodowania za bezprawne korzystanie z lokalu”. Drugie zagadnienie zostało sformułowane jako dotyczące „kwestii faktów powszechnie znanych (art. 228 k.p.c.)

w stosunku do cen najmu lokali mieszkalnych w sytuacji, gdy informacje o przedmiotowych kwotach są ogólnie dostępne”. Ponadto skarżący podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona poprzez błędną wykładnię przepisów prawa materialnego w zakresie art. 361 § 1 i 2 w związku z art. 471 k.c. i stwierdzenie nie występowania adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nienależytym wykonaniem umowy przez pozwanego a szkodą powoda.

Do sformułowania powyższych kwestii pełnomocnik skarżącego ograniczył umotywowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, czym nie wypełnił obowiązku, zawartego w art. 398⁴ § 2 k.p.c., zwłaszcza że wyjaśnienie przepisów, na które się powołuje skarżący ma bogate piśmiennictwo i orzecznictwo. Z utrwalonego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz stanowiska doktryny wynika, że wniosek powinien zawierać profesjonalny wywód prawny, ze wskazaniem istoty zagadnienia prawnego, które ma być rozważone w wyniku wniesienia skargi kasacyjnej, włącznie z podaniem poglądów głoszonych na ten temat, ewentualnych rozbieżności, zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Wywód ten ma przekonać Sąd Najwyższy, że nierozwiązane dotąd zagadnienie prawne ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, ale ma wymiar szerszy dla ogółu podobnych spraw i jego rozpatrzenie posłuży rozwojowi prawa (przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl.).

We wniosku powoda nie znalazły się jakiegokolwiek argumenty, mające przemawiać za przyjęciem skargi, poza kwestionowaniem ustalonego stanu faktycznego i oceny dowodów, a to nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania.

[aw]